

КОПРИНЕНА РИЗКА

— Вѣнче! Радулчо!—Елате, мои дечица!—прозвѣнѣ на прага чистиятъ гласъ на майката.

Децата оставиха мотичкитѣ въ градината и влѣзоха въ кѣщи.

Тѣ завариха майка си, подвила кракъ на миндерчето, да разгѣва тржбата съсъ тънкото копринено платно. Всѣка година на този день тя имъ кроеше ризки, които тѣ обличаха за първи пѣтъ на великдень. Като видѣха тънкото платно, очитѣ на Радулча и на Вѣнчето свѣтнаха:

— Мамо, нима е вече време за новитѣ ризки? — запита Вѣнчето и обви съ рѣчичката си шията ѝ.

— Великдень е близко до нашето хубаво селце, щомъ мама ще ни крои ризкитѣ, — засмѣ се Радулчо и отъ радостъ цѣлуна сестричето си.

Толкова радостъ имъ носѣха тѣзи великденски праздници! Тѣй весело ставаше селцето имъ тогава!

Дветѣ деца доближиха нослетата си и си зашепнаха, какъ ще си избератъ „борецъ“ измежду всичкитѣ великденски яйца и колко хубаво ще бѣде върху изписанитѣ крилца на вѣртележката,...

— Вѣнче, ела най-напредъ да премѣря платно за твоята ризка.

— На мене, на мене първо, — изпревари сестричето си Радулчо и разпери рѣчички.

— Вѣнчето е по-голѣмо, — каза кротко майка имъ. Не бива да изпреваряшъ по-голѣмитѣ.

Тя опѣна платното и взе въ рѣчка ножицата.

— Хайде, весели и здрави да облѣчете великденскитѣ ризки, — благослови ги тя и поднесе ножицата къмъ нѣжния кенаръ на платното.

Радулъ, ухилень до уши, чакаше да дойде неговиятъ редъ.

Щомъ премѣриха на Вѣнчето, той се повдигна на прѣстчетата си и погледна дяволито къмъ майка си.

— Нали съмъ порастналъ, мамичко? Вижъ ме, колко съмъ порастналъ, мамичко? Вижъ ме, колко съмъ голѣмъ.